

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce : **A. K.,** zast. Mgr. Alenou Hájkovou, advokátkou se sídlem Staropramenná 17, Praha 5, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** odbor cizinecké policie, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 18. 5. 2011, č.j. KRPA-30690/ČJ-2011-000022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2011, č. j. 6 A 132/2011 - 26,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2011, č. j. 6 A 132/2011 – 26, a rozhodnutí Policie ČR Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 18. 5. 2011, č.j. KRPA-30690/ČJ-2011-000022, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené advokátce stěžovatele Mgr. Aleně Hájkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

Včasnou kasační stížností se žalobce (dále také „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále také „městský soud“). Ten zamítl žalobcovu žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalované, kterým rozhodla o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů

(dále jen „zákon o pobytu cizinců“), když dobu zajištění stanovila na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Městský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku neztotožnil s žádnou ze žalobních námitek. Naopak shodl se se závěry žalované, že v případě žalobce byly zjištěny a doloženy hned tři zákonné důvody pro jeho zajištění dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správnými shledal zjištění žalované, že žalobce přijel do České republiky v roce 2008 na platný cestovní doklad, ovšem bez platného víza a povolení k pobytu. Proto mu již v minulosti bylo uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění, které nerespektoval. Z České republiky nevycestoval a na jejím území pobýval neoprávněně až do 15. 5. 2011, kdy jej zajistila policie. Námitku žalobce, že měl v úmyslu z území České republiky vycestovat, ale byl zadržen v Polsku a vrácen do České republiky, nepovažoval městský soud za prokázanou. Za nepochybné naopak považoval to, že žalobce nevycestoval v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a že je evidován v Schengenském informačním systému do dne 29. 12. 2011. Správně měla žalovaná vyhodnotit i existenci nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Z žalobcova jednání je totiž zřejmé, že nehodlá respektovat, že jeho pobyt na území České republiky je nedovolený, a měl by proto vycestovat zpět. Žádost žalobce o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie za situace, kdy existovalo pravomocné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, nepovažoval městský soud za projev ochoty spolupracovat se správními orgány, navíc ani tato skutečnost jej neopravňovala k dalšímu pobytu na území České republiky.

Doba trvání zajištění (90dnů) se dle městského soudu jeví přiměřenou s ohledem na skutečnost, že žalobce je držitelem platného cestovního dokladu a realizace správního vyhoštění podléhá s ohledem na složitost tohoto výkonu delšímu administrativnímu řízení. Délku této doby odůvodnila sice podle něj žalovaná stručně, ale dostatečně, a k porušení žalobcových práv tím nedošlo. Nedůvodnou pak byla shledána i žalobcova námitka, že má dlouhodobě vztah s občankou České republiky a že nebyla prokázána uskutečnitelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Městský soud v souvislosti s tím uvedl, že pokud jsou splněny zákonné podmínky pro zajištění cizince, lze o jeho zajištění rozhodnout bez ohledu na případný zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, tato otázka je předmětem případného posuzování v řízení o správním vyhoštění.

Žalobce napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Předně nesouhlasil se způsobem, jakým městský soud zjistil skutkový stav věci, konkrétně s jeho závěry, že žalobce vyhoštění z roku 2008 nerespektoval, že na území České republiky pobýval nelegálně a že činil úkony, které by bránily tomu, aby se vrátil do země původu. Stěžovatel naopak tvrdil, že uvedené správní vyhoštění respektovat chtěl a přes svůj existující vztah s paní K. cestoval na základě platného výjezdního příkazu zpět na Ukrajinu. V Polsku však byl zadržen polskou hraniční stráží, která jej dovezla zpět na hranici a Policií České republiky byl vpuštěn zpět. Nelze tedy tvrdit, že by odmítal vycestovat a mařil rozhodnutí o správním vyhoštění. Následně mu byl v České republice opět vydán výjezdní příkaz a vzhledem ke své situaci (navrácení zpět a existence rodinného

života) podal žádost k přechodnému pobytu. Nesouhlasil se závěry žalované i soudu, že na tento jeho krok je nutno nahlížet jenom jako na snahu vyhnout se vycestování. Účelovost jím podané žádosti nebyla dle jeho názoru ve správním ani v soudním řízení prokázána, neboť to nebylo pokládáno v řízení o zajištění za relevantní.

Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, že byly za nedůležité označeny jeho rodinné vazby s občankou České republiky. Poukázal na § 2 odst. 4, § 3 a § 50 správního řádu, z nichž vyplývá povinnost správních orgánů zvážit všechny podstatné okolnosti věci a to i ve prospěch účastníka řízení, a dále na Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývající státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice"). Konkrétně zmínil bod 6 odůvodnění, podle něhož musí být zohledněny i další skutečnosti než samotný neoprávněný pobyt, a zejména článek 5, který dle stěžovatele ukládá členským státům zohlednit mimo jiné při provádění směrnice právě rodinný život. Tím spíš pak výše uvedené platí, vyvstane-li možnost, že rodinný život sdílí dotčená osoba s občanem EU, jehož vyhoštění podléhá přísnějším podmínkám. Správní orgán tedy dle stěžovatele byl povinen při svých úvahách o zajištění tuto skutečnost zohlednit, zejména s ohledem na možnost volby uložení zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců.

Za nepřezkoumatelné považoval stěžovatel odůvodnění jak žalované, tak městského soudu, ohledně doby zajištění. Ta by dle něho měla být stanovena na základě přesných skutkových zjištění a znalostí správního orgánu k realizování vyhoštění podle konkrétního případu. Místo toho dochází k paušálnímu stanovení délky této doby na tři měsíce, tedy na polovinu zákonného maxima. Poukázal na to, že dle jeho názoru není takový výklad v souladu s návratovou směrnicí, čl. 5 Úmluvy a čl. 8 Listiny základních práv a svobod. Pro stanovení kratší doby zajištění pak v jeho případě svědčí fakt, že disponuje cestovním dokladem. Jediným úkonem pro případnou realizaci vyhoštění by tudíž měl být souhlas ukrajinské ambasády s návratem. Dle jeho názoru tak neměl správní orgán v jeho případě při stanovení délky doby zajištění vůbec představu o možnostech vyhoštění.

Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel zdůraznil přesvědčení, že je naplněn kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť nejméně jedna skutečnost, z níž správní orgán při svém rozhodování vycházel (tedy že stěžovatel nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestoval z území České republiky v době stanovené k vycestování), nemá oporu ve spisu.

Žalovaná vyjádření ke kasační stížnosti nepodala.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. Zaměřil se přitom především na námitku nepřezkoumatelnosti té části výroku rozhodnutí žalované, kterou byla stanovena doba trvání zajištění stěžovatele. Věc pak posoudil následovně:

Stanovení doby trvání zajištění cizince je s ohledem na znění § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců obligatorní součástí výroku, která má povahu vedlejšího ustanovení, když hlavním ustanovením je samozřejmě ta část výroku, kterou se vyslovuje samotné zajištění cizince. Řádně odůvodněny však musí být všechny části výroku správního rozhodnutí a to tím spíše, pokud stanovení doby trvání zajištění je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (viz § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), ale rovněž další meze vlastní pro výkon veřejné moci v právním státě, jako je zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, respekt principu proporcionality a rovnosti apod. (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6 A 25/2002 - 4; dostupné stejně jako všechna níže citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud si je vědom, že dle § 168 zákona o pobytu cizinců se na řízení dle § 124 téhož zákona nevztahují ustanovení správního řádu o správním řízení, ale ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, konstatoval, že tato výluka se netýká úpravy formálních náležitostí správního rozhodnutí upravených v § 67 až 70 správního řádu. V odůvodnění správního rozhodnutí tak musí být především uvedeno, z jakých skutkových zjištění správní orgán vycházel (§ 68 odst. 3 správního řádu).

Nejvyšší správní soud se k otázce důležitosti řádného odůvodnění správních rozhodnutí vyjadřoval opakovaně, například také v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, který se rovněž týkal problematiky zajištění cizince a v němž Nejvyšší správní soud řešil případ skutkově velmi podobný tomu, jenž je předmětem tohoto řízení. Nejvyšší správní soud tehdy uvedl: „*Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní žalobní námitky. V takovém případě je jim soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost*“.

Z rozhodnutí žalované je zřejmé, že část výroku týkající se stanovení doby zajištění odůvodnila následovně: „*Tímto rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 90 dní, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Zejména s ohledem na zajištění náležitostí, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění, tak aby bylo uskutečnitelné vyhoštění v době trvání zajištění.*“ Nic bližšího k dané otázce neuvedla.

Z uvedeného je tedy více než zřejmé, že žalovaná shora uvedeným nárokům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí nedostála. Nejvyšší správní soud se nemůže ztotožnit s názorem městského soudu, že žalovaná odůvodnila dobu trvání zajištění sice stručně, ale dostatečně a k porušení žalobcových práv tím nedošlo. Naopak takové odůvodnění stanovení doby trvání zajištění považuje za zcela nedostatečné a v důsledku toho za nepřezkoumatelné. Jedná se v podstatě jenom přepis první věty § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který je zcela izolovaný a bez souvislostí a návazností na předcházející části odůvodnění, které obsahují závěry ohledně skutkových zjištění.

Nejvyšší správní soud opět odkazuje na své shora citované rozhodnutí, v němž uvedl: „*Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).*“ Na těchto závěrech nemá Nejvyšší správní soud co měnit ani v přezkoumávané věci.

Dospěl tedy k závěru, že uvedená námitka je důvodná, neboť část rozhodnutí žalované (tedy tu část výroku jejího rozhodnutí, kterou stanovila dobu trvání zajištění cizince) shledal nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský tak pochybil, pokud pro tuto vadu řízení před správním orgánem rozhodnutí žalované nezrušil a nevrátil jí věc k dalšímu řízení.

K věci ještě Nejvyšší správní soud dodává, že obsahem námitky, kterou žalobce brojil proti části výroku o určení doby zajištění, byla nejenom nepřezkoumatelnost této části výroku, ale žalobce současně poukazoval i na to, že dobu trvání zajištění nelze stanovit paušálně, ale je třeba vycházet z návratové směrnice, čl. 5 Úmluvy a čl. 8 Listiny, tedy zohlednit časovou náročnost vyhoštění stěžovatele při vynaložení náležité péče ze strany žalované. Tato tvrzení tedy brojí spíše proti zákonnosti této části výroku žalované, pokud jde o stanovení doby trvání zajištění. Uvedenou námitku ovšem uplatnil stěžovatel až v kasační stížnosti. V žalobě napadl toliko nepřezkoumatelnost uvedené části výroku. Dle § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou nepřípustné námitky, které byly poprvé uvedeny až v kasační stížnosti, ačkoliv mohly být uplatněny již v řízení před krajským soudem. Tomu, aby uvedenou námitku vznesl žalobce již v řízení o žalobě, dle Nejvyššího správního soudu nic nebránilo, a proto jí shledal nepřípustnou a více se jí nezabýval. Pro úplnost však považuje Nejvyšší správní soud za vhodné ještě posuzovat, že žalobce si předmětnou námitkou protiřečí, neboť na jedné straně namítá nepřezkoumatelnost části výroku o stanovení doby trvání zajištění, na druhé straně se domáhá přezkoumání její zákonnosti. Za situace, kdy Nejvyšší správní soud shledal tuto část výroku ze shora uvedených důvodů nepřezkoumatelnou, by se však již z logiky věci přezkumem její zákonnosti zabývat nemohl.

Důvodnou naopak shledal Nejvyšší správní soud tu námitku, v níž stěžovatel žalované i městskému soudu vytýkal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Jedním z důvodů zajištění měla být dle žalované skutečnost, že žalovaný nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, jak předvídá ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná k tomu v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uvedla, že stěžovateli bylo rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie, inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 11. 11. 2008, č.j. CPPH-25408/ČJ-2008-60-KP, uloženo správní vyhoštění na 1 rok. Vytkla

stěžovateli, že toto rozhodnutí nerespektoval, nevycestoval a vrátil se z Polska zpět do České republiky, což měl stvrdit svým podpisem Protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 15. 5. 2011.

K žalobní námitce, v níž žalobce popsal průběh svého výjezdu do Polska, následné zadržení a nedobrovolný návrat do České republiky stejným způsobem jako v kasační stížnosti, městský soud uvedl pouze to, že žalobce toto tvrzení nijak nekonkretizoval ani neprokázal. Zcela mimo pozornost však zůstaly podklady policejních orgánů Polské republiky datované dnem 28. 12. 2008, které stěžovatel založil do správního spisu, byť již po vydání rozhodnutí o zajištění, a které přiložil rovněž jako přílohy ke kasační stížnosti. Tyto podklady jsou psány v polském jazyce, jejich oficiální překlad pořízen nebyl, ale lze z nich dle Nejvyššího správního soudu dovodit, že žalobce skutečně byl uvedeného dne polskými policejními orgány zadržen a následně vykázán. Nejvyšší správní soud nechce v tuto chvíli tyto důkazy bližším a podrobnějším způsobem hodnotit, protože by tím nahrazoval činnost správních orgánů, ale z jejich existence lze dovodit bezpochyby to, že ohledně důvodu pro zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nezjistil správní orgán skutkový stav způsobem řádným, úplným a nepochybným, jak mu ukládá zákon (§ 2 odst. 4 správního řádu).

Nutnost zabývat se těmito podklady pak nepopírá ani obsah Protokolu o výslechu stěžovatele v řízení o zajištění, jehož se dovolávala žalovaná.V něm totiž stěžovatel k této problematice pouze na otázku „Jste si plně vědom svého protiprávního jednání v souvislosti s Vaším neoprávněným pobytem na území České republiky a možných důsledků z něj plynoucích?“ odpověděl: „Ano, jsem si toho vědom.“ Žalovaná tedy zřejmě považovala tuto odpověď za jakési generální přiznání bez toho, že by se stěžovatel měl možnost vyjádřit ke konkrétním porušením zákona o pobytu cizinců, která mu byla v řízení vytýkána. Už tehdy ale stěžovatel uvedl, že vycestovat chtěl, ale z Polska jej vrátili do České republiky. Žalovaná však tímto směrem dokazování nevedla.

K tomu ještě nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že z předloženého správního spisu plyne, že tato skutečnost neunikla ani odvolacímu správnímu orgánu v řízení o správním vyhoštění žalobce. V rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 14. 10. 2011, č.j. CPR-6401-5/ČJ-2011-009CPR-V242, kterým bylo rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu o správním vyhoštění žalobce zrušeno, totiž jmenovaný správní orgán mimo jiné uvedl, že správní orgán I. stupně zcela pominul skutečnost, že stěžovatel po uložení správního vyhoštění v roce 2008 vycestoval z území České republiky, avšak byl polskou policií vrácen zpět, tj. lze říci, že mu byl nepřímo umožněn vstup na území. Tuto skutečnost nelze dle jeho názoru přičítat ke stěžovatelově tíži, ale naopak je nutno ji relevantně posoudit a zhodnotit. K tomu Nejvyšší správní soud už pouze stručně dodává, že obdobně bude muset postupovat žalovaná v řízení o zajištění.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že pokud žalovaná vytýkala žalobci, že naplnil důvod pro zajištění cizince specifikovaný v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, stalo se tak na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Městský soud pak tuto vadu neodstranil, naopak z téhož skutkového stavu rovněž vycházel a zatížil tak své řízení vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Pokud jde o poslední stížní námitku, podle níž měla žalovaná zohlednit v řízení o zajištění stěžovatelovy rodinné poměry, pak té Nejvyšší správní soud přisvědčit nemohl, ovšem z jiných důvodů, než jak se s touto problematikou vypořádal městský soud. Ten totiž s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 2 As 22/2006 - 135 uzavřel, že v případě splnění zákonných podmínek lze o zajištění cizince rozhodnout bez ohledu na případný zásah do jeho rodinného nebo soukromého života. Toto rozhodnutí však bylo překonáno usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011 (tedy po vydání rozsudku městského soudu), č. j. 7 As 79/2010 - 150. Podle něj naopak má správní orgán povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo.

V přezkoumávané věci ovšem skutečnost, že žalobce má dlouhodobý vztah s občankou České republiky, žalované známa nebyla. Z obsahu správního spisu totiž nevyplývá, že by do doby vydání rozhodnutí o zajištění stěžovatel na takovou skutečnost upozornil či se o ni zmínil. V protokolu o svém výslechu v řízení o zajištění uváděl, že žádné rodinné či obdobné vazby v České republice nemá, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ani s takovým občanem nežije ve společné domácnosti. Nepožadoval ani informovat o svém zajištění jinou osobu na území České republiky. Se shora uvedeným tvrzením přišel až v žalobě. V tomto směru tedy žalovaná nepochybila. Uvedená námitka stěžovatele tedy důvodná není. V případném dalším řízení se však již žalovaná tímto tvrzením bude muset zabývat.

Ze všech shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Protože popsanými vadami řízení bylo postiženo jak řízení před městským soudem, tak řízení před žalovanou, využil Nejvyšší správní soud ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil jak kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, tak žalobou napadené rozhodnutí žalované, které vrátil věc k dalšímu řízení.

Současně musel Nejvyšší správní soud rozhodnout jak o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, tak o náhradě nákladů řízení o žalobě (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Žalobce měl sice ve věci úspěch, ale Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že žalobci žádné náklady jak v řízení o žalobě, tak v řízení o kasační stížnosti, nevznikly. Proto rozhodl, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Žalobci byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením městského soudu ze dne 12. 8. 2008, č.j. 6 A 132/2011, ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Alena Hájková. Ta vyúčtovala náklady právního zastoupení podáním ze dne 19. 12. 2011. S odkazem na příslušná ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb. účtovala odměnu za 2 úkony právní služby po 2100 Kč a na náhradě hotových výdajů dva režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 4800 Kč. Jmenovaná není plátcem DPH. Protože uvedená odměna byla vyúčtována v souladu s citovanou vyhláškou, Nejvyšší správní soud ji ustanovené zástupkyni stěžovatele přiznal za podmínek uvedených ve výroku III. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. ledna 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu